

Főnix

Az utóbbi időben nem értette magát. Fáradt, törődött és enervált volt. Ez a felismerés megijesztette Julit.

Tekintete a szürke irodaépületek által közrefogott, apró kertet pásztázta, mintha ott lelne magyarázatot egyre égetőbb problémáira. Nem a mai napon kezdődött, hanem sokkal, sokkal régebben, és nem is tudta volna pontosan egy kezdődátumhoz vagy eseményhez kötni. Fokozatosan, lassan alakult ki ez az állapot, mintha egy láthatatlan métely rágta volna belülről kicsiny csáprágójával.

Magában oázisnak nevezte a kertecskét, amiben pár virág bontogatta üde, bársonyos szirmait, miközben méhek zsongva szorgoskodtak körülöttük a tavaszi napsütésben hempergözve. Elképzelte, hogy köztük üldögél, beszívja bódító, édes illatukat és engedi a lelkét szabadon szárnyalni. Egy pillanatra lehunyta a szemét, elképzelte, hogy ott ül a pázsiton és nem az irodában a halom munka közepette. Szinte látta magát, ahogy a természet körbe öleli, elringatja és ettől határtalan megkönnyebbülést érzett.

Valaha a munka jelentette számára az oázist, a kiteljesedést, amire annyira vágyott.

A családjában ő volt az első, aki diplomát szerzett. Be akarta bizonyítani, hogy több annál, mint aminek az iskolában tartották. Több annál a butuska kislánynál, akit jobban érdekel a divat és a helyes fiúk, mint a tanulás.

Hiszen valóban több volt benne. Talán nem volt jóval intelligensebb, mint a kollégái, nem volt kifejezetten eszesebb sem, de a szíve és elképesztő szorgalma mindezen felülkerekedve vitte előre, hajtotta őt a nehéz napokon, akkor, amikor más már feladta, ő még akkor sem.

Mostanra mintha elhagyta volna az ereje. Pontosan úgy, mint amikor középiskolában mindenkit megelőzött a rajtnál, majd a 800 méteres első kör után úgy kifulladt, hogy a maradék két körben, összesen 1600 méteren már csak kapkodva, felületesen lélegezve, szinte utolsóként ért a célba. Amikor pár hete az osztályvezetőjük bejelentette, hogy nyugállományba vonul, félrehívta Julit és javasolta neki, hogy ő is pályázzon. Juli azonban bármennyire is szerette volna, félt a címtől és az ezzel járó felelősségtől. Korábban úgy hitte, hogy a boldogság netovábbja lenne egy ilyen felkérés.

Fiatal korában pontos definíciót épített fel a boldogságról, és előre megtervezte az életét, örült, amikor megvalósultak a törekvései és bosszankodott, ha nem. Azóta azonban sok minden változott. Manapság nem tudta volna szavakba önteni, hogy mi a boldogság. Ha erre a szóra gondolt, emlékképek villantak fel a múltjából, a szeretteiről, a barátairól, rég elfeledett

szerelmekről. Nem egy konstans állapot volt, hanem állandóan változott, akár a folyó, mely nyáron hol a kiszáradás széléig apad, télen és kora tavasszal viszont pusztító mód felduzzad.

Az érzelmei is ilyenek voltak, hol túlradóak, hol semlegesebbek, és ő egyre inkább hűvösebb akart lenni, eltávolodni az érzéseitől, megtagadni azokat, hogy racionális lényként tudjon gondolkodni, dönteni.

De bármennyire is tagadni próbálta, ember volt, érző, lélegző fajta, akit igenis megérintettek az emberi sorsok, amikor a kérelmeket, fellebbezéseket olvasta. Valamilyen furcsa, női megérzés, az ösztön megsúgta neki, melyek azok a beadványok, melyben az ügyfelek valóságot írnak le, és melyek a hamisak.

Ezeket a valóságosan szomorú életutakat olvasva a hatásuk alá került, és nem tudta az érzéseit elhessenteni, ahogy egy mohó, bosszantó legyet szokás.

Azon a napon történt, hogy az egyik ilyen kérelemben a tartozás elengedését kérték, és a le nem írt szavak még súlyosabban hatottak rá, mint bármi korábban. A szakadt, megsárgult, pecsétetes papír, amire reszkető kézzel rótták a sorokat... A balra dőlő betűk, ahogy átnyomódtak a papíron...

Csak erre tudott gondolni még akkor is, amikor ebédidőben a kisboltban levett a polcra egy üveges savanyúságot. Egy kisfiú egy olcsó pirosra festett kisautóért hisztizett előtte a kasszájánál, amit az édesanyja nem akart neki megvenni. Jómódú család lehetek, erre engedett következtetni a láthatóan jó minőségű, márkajelzéses ruhájuk és az anyuka egész teret betöltő, drága, nehéz parfümje, bal csuklóján karkötők takarták a lángnyelvekkel ölelt főnixet ábrázoló tetoválást. Vélhetően ők álltak meg a három betűs német autóval a járdán, nehezítve a közlekedést. A gyerek üvöltött, az anyuka csitítani próbálta, de nem vette meg neki a játékot, azzal érvelt, hogy úgyis van otthon legalább száz darab, de a fiúcska számára a száz nem jelentett semmit, neki ez az egy kellett.

Juli üveges tekintettel bámult maga elé, sajnálta az anyukát, aki nem tudta jól kezelni a helyzetet, sajnálta az eladót, aki szabadulni próbált volna tőlük és sajnálta azt a szegény családot, akinek a jogszabály alapján el kell majd utasítania a kérelmét.

Neki nem született gyereke, bár szerettek volna a férjével. Miután elváltak, a volt férje, Karesz újránősült, és amennyire Juli tudta, azóta már két gyermekük is született. A házasságukat nem csak a gyermektelenség rontotta meg, hanem az is, ahogy Juli reagált a helyzetre. A munkába menekült, attól várt gyógyírt a sebeire, az elhanyagolást Karesz egyre nehezebben viselte, és Julit okolta. Ebben legalább egy állásponton voltak, hiszen Juli is saját magát tartotta hibásnak. Ahogy a kisautóért könyörgő kisfiú mézszőke haját nézte, Juli egyre a meg sem született gyermekére gondolt és arra a szegény családra, akiknek a kérelmét olvasta aznap.

Muszáj segítenie nekik, futott át az agyán, kell a jogszabályban lennie erre a helyzetre egy megoldásnak. Egyszerűen muszáj. Addig fog kutakodni, míg megoldást nem talál.

Attól, hogy erre az elhatározásra jutott, határtalan, édes megkönnyebbülés járta át a szívét. Ott ahol eddig csak a kiégett lelke parázslott, most újult erővel lángolt fel a régen hiányolt lelkesedés. Másnap már jóval munkaidő előtt bent találta magát, és lázasan keresgélt.

Agyában egy szó dübörgött. *Muszáj, muszáj, muszáj.* Muszáj megtalálnia a megoldást és segítenie ezen a családon, az éhező gyerekeken, el fogja engedni a tartozást, határozta el magát. Míg ezen dolgozott, azon a délelőttön, ügyfél érkezett hozzá. A nő, aki a kérelmet írta, beszélni szeretett volna vele.

Amikor Juli meglátta a törékeny nőt, arra gondolt, hogy milyen fiatal még. Egyszerű, tiszta pamutruhát viselt balerinacipővel, szőke haját lófarokba fogta össze. Nagy kék szemeivel butácskán nézett Julira, és bár teljesen ismeretlen volt... mégis... furcsán ismerősnek tűnt.

A fiatal nő előrenyújtotta a bal karját, hogy átadja a személyi igazolványát és a lakcímkártyáját, s csuklóján megcsörrentek a karperecére függesztett apró, fityegő charmok. Juli felpillantott és meglátta a tetoválást a csukló érzékeny bőrén. Villámcsapásként hasított belé a felismerés, agyában emlékképek jelentek meg a fiatal nőről ott a boltban, a drága parfümjéről, a százezreket érő mobiltelefonjáról, a német autóról a járdán, a száz kisautóról és a fönixet ábrázoló tetoválásról.

Nem lett volna tisztességes engedélyezni a becsületes ügyfelekkel szemben, amit ez a nő kér. A fiatalasszony sosem tudta meg, hogy milyen közel járt ahhoz, hogy a teljes adótartozását elengedjék.

Juli aznap hamarabb ment haza, és hosszú idő után úgy érezte, hogy megszabadult a béklyóitól. Változtatni fog, döntötte el, megpályázza az osztályvezetői pozíciót, hiszen alkalmas rá. És elmegy ma este arra a salsa estre is, amire örökké hívták a kolléganőit, itt az ideje a tiszta lapnak.